

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Scutelnic Valeriu și inculpatul Timuș Sergiu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 iunie 2016 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016 în cauza penală privindu-l pe

TIMUȘ Sergiu Grigore, *născut la XXX,
originar și domiciliat în XXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 19.08.2015 – 30.06.2016;

Instanța de apel: 09.09.2016 – 26.10.2016;

Instanța de recurs: 29.03.2017 – 17.05.2017.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 iunie 2016 Timuș S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare.

În baza art. 90 Cod penal executarea pedepsei aplicate inculpatului a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de Șalaru C. a fost admisă în principiu urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în procedura civilă.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Timuș S., la 06 iunie 2015, aproximativ la ora 23.30, aflîndu-se în ograda comună situată pe XXX, mun. Chișinău, din motivul relațiilor ostile, intenționat 1-a lovit cu pumnul în diferite regiuni ale corpului pe cet. Șalaru C., cauzîndu-i acestuia potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1429/D din 22 iunie 2015, vătămări corporale medii, cu dereglarea sănătății de lungă durată.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii

prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, adică *vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute de art. 151 Cod penal, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel comun de către inculpatul Timuș S. și avocatul acestuia Scutelnic V., care au solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Timuș S. să fie achitat, iar acțiunea civilă înaintată de Șalaru C. să fie respinsă, ca neîntemeiată.

În argumentarea apelului titularii acestuia au invocat următoarele:

- prima instanță nu a apreciat corect probele din dosar, iar sentința adoptată este neîntemeiată;

- Timuș S. incorect a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, în acest sens nu au fost prezentate probe suficiente ce ar confirma vinovăția lui. Astfel, în opinia apelanților unicele probe ale învinuirii - declarațiile părții vătămate Șalaru C. și a nepotului acestuia Cuptov I. date la urmărirea penală - nu și-au găsit confirmarea și au fost combătute de un șir de alte probe și anume: declarațiile consecvente și incontestabile ale inculpatului Timuș S. și declarațiile martorului Dunaf I.;

- instanța nu a dat nici o apreciere încălcărilor de procedură admise de organul de urmărire penală, care se referă la faptul că Timuș S. s-a adresat de mai multe ori verbal și în scris ofițerului de urmărire penală Rotari V., procurorului care conducea urmărirea penală Dulgher A., procurorului sect. Rîșcani, mun. Chișinău, Popa Ig., procurorului mun. Chișinău Diacov I., Procurorului General, Gurin C., cu diferite cereri, prin care a solicitat audierea martorilor oculari ai incidentului, însă toate aceste cereri au fost ignorate, iar dosarul penal a fost expediat în instanța de judecată;

- de asemenea, s-a remarcat că, pe parcursul urmăririi penale, au fost încălcate drepturile inculpatului, deoarece ultimul a solicitat ca rechizitoriul să-i fie adus la cunoștință în limba rusă, pe care o posedă, și numai după 7 ședințe de judecată, la data de 17.05.2016, la insistența inculpatului, apărătorului lui și a instanței de judecată, acuzatorul de stat i-a înmânat rechizitoriul în limba rusă;

- instanța de fond nu a luat în considerație faptul că depozițiile părții vătămate și martorului Cuptov I. urmează a fi puse la îndoială și din motivul că, la moment pe rolul Judecătoriei Centru, mun. Chișinău se află spre examinare cererea de chemare în judecată a lui Șalaru C. către Timuș Sv., soția inculpatului;

- instanța de fond nu a dat nici o apreciere „*competenței și obiectivității examinării de către organele de poliție a cererii depuse de către cet. Timuș S. din 08.06.2015, prin care a solicitat atragerea la răspundere a cet. Șalaru C. și Cuptov I., care fiind în stare de ebrietate l-au agresat și l-au bătut la 06.06.2015*”, în urma examinării cererii date în privința lui Șalaru C. la 16.06.2015 a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție în baza art. 181 Cod contravențional.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016 a

fost respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpatul Timuș S. și avocatul acestuia Scutelnic V., cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță a stabilit corect situația de fapt și vinovăția inculpatului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, care a fost dovedită cu certitudine prin probe administrate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată.

Verificând argumentele invocate în apel, instanța a ajuns la concluzia că, acestea sunt nefondate fiind contrare probelor din dosar și circumstanțelor stabilite în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță.

De asemenea, instanța a apreciat critic declarațiile martorului Dunaf I., care a afirmat că Șalaru C. împreună cu nepotul său, îi aplicau lovituri lui Timuș S. și el i-a despărțit, deoarece acestea vin în contradicție cu declarațiile părții vătămate și martorului Cuptov I., care au fost apreciate ca veridice și convingătoare, în coroborare cu celelalte mijloace de probă. Prima instanță întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatului, considerându-le neveridice și date cu scopul evitării răspunderii penale, or, acestea se contrazic cu întregul sistem de probe cercetate de instanță, care combat în întregime versiunea inculpatului.

Argumentele apelanților cu privire la aprecierea părtinitoare a probelor administrate, în favoarea părții acuzării și în detrimentul părții apărării, cu încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil și a prezumției nevinovăției a acestuia, nu au fost reținute ca întemeiate de către instanța de apel și nu prezintă temei de casare a sentinței atacate, or aceste argumente nu și-au găsit confirmarea la judecarea apelului.

Totodată, instanța a apreciat critic argumentul precum că, la examinarea cauzei date nu s-a luat în considerație faptul că depozițiile părții vătămate și ale martorului Cuptov I. urmează a fi puse la îndoială și din motivul că la moment pe rolul Judecătoriei Centru, mun. Chișinău se află spre examinare cererea de chemare în judecată a lui Șalaru C. către Timuș Sv., soția inculpatului. S-a apreciat că existența unui conflict de ordin civil a fost motivul apariției unor relații ostile între Șalaru C. și Timuș S., luând în considerație relația și starea încordată între aceștia, ultimul a lovit partea vătămată în moment ce aceasta s-a apropiat pentru a discuta cu privire la cuvintele urâte spuse de inculpat lui Cuptov I.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a menționat că, declarațiile părții vătămate și a martorului Cuptov I. sunt consecvente, corespund cu declarațiile date în cadrul urmăririi penale și coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești, mai mult că aceștia au fost preveniți de răspunderea penală pentru darea declarațiilor intenționat false și în atare situație nu există temei de a le aprecia critic.

La fel, s-a consemnat că versiunea inculpatului a fost susținută doar de către martorii: Dunaf I., Caminscaia L., Nironca V. și Timuș Sv., ale căror declarații nu coroborează cu celelalte probe și nu și-au găsit confirmarea la examinarea acestei cauze, fiind făcute în favoarea inculpatului pentru ca acesta să se eschiveze de la răspunderea penală.

Instanța de apel a consemnat că argumentul apărării precum că, instanța de fond nu a dat nici o apreciere „*competenței și obiectivității examinării de către organele de poliție a cererii depuse de către cet. Timuș S. din 08.06.2015 prin care a solicitat atragerea la răspundere cet. Șalaru C. și Cuțov I., care fiind în stare de ebrietate l-au agresat și l-au bătut la 06.06.2015*”, este nefundat. Or, opozabil celor susținute de părți, din conținutul sentinței rezultă că prima instanță a dat apreciere declarațiilor inculpatului în susținerea versiunii că el a fost cel atacat, fiind menționat că la plângerea înaintată de Timuș S. acesta nu a obținut nici un răspuns, iar la materialele cauzei lipsesc careva probe în sensul vătămarilor suportate de ultimul. Totodată, s-a reiterat că nu pot fi susținute argumentele inculpatului că dînsul nu este vinovat și nu i-a aplicat careva lovituri lui Șalaru C., iar vătămarile ultimului sunt posibil consecințele căderii acestuia în timpul când s-au îmbrâncit, mai ales că era în stare de ebrietate, deoarece conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1429/D din 22 iunie 2015 s-a constatat cu certitudine că se exclude producerea leziunilor în rezultatul căderii corpului din poziție verticală sau prin automutilare, luând în considerație localizarea anatomică a leziunilor corporale depistate și caracterul lor morfologic.

În partea ce ține de pretensele încălcări admise la etapa urmăririi penale, invocate de părți, instanța de apel a menționat că acestea nu pot duce la casarea sentinței, or verificînd subsidiar materialele cauzei s-a constatat că careva încălcări procesuale nu au fost comise.

Cu privire la pedeapsa stabilită inculpatului de către prima instanță, s-a apreciat că aceasta este echitabilă și proporțională faptei comise de Timuș S.

În final, s-a considerat că prima instanță justificat a admis în principiu acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată urmînd ca asupra cuantumului prejudiciului să se expună instanța în procedură contencioasă.

6. În continuare, inculpatul împreună cu avocatul Scutelnic V., contestă sentința și decizia instanței de apel cu recurs ordinar solicitînd casarea acestora, cu dispunerea achitării lui Timuș S., pe motiv că în acțiunile lui lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Astfel, recurenții menționează că unicele probe ale învinuirii, care au fost puse la baza sentinței și deciziei instanței de apel în vederea susținerii condamnării, au fost declarațiile părții vătămate Șalaru C. și a nepotului acestuia Cuțov I., care însă nu și-au găsit confirmarea în instanța de judecată și au fost combătute prin alte probe din dosar, cum sunt: declarațiile consecvente ale inculpatului și a martorilor: Dunaf I., Nironca V., Caminscaia L. și Timuș Sv.

În opinia părților, declarațiile martorilor nominalizați au fost ignorate de către ambele instanțe, fapt care a dus la condamnarea ilegală a lui Timuș S. în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, avînd în vedere că declarațiile respective confirmă cu certitudine nevinovăția inculpatului.

Totodată, recurenții susțin că atît instanța de apel, cît și prima instanță au ignorat și n-au dat nici o apreciere numeroaselor încălcări de procedură comise de organul de urmărire penală, care au fost specificate și menționate în lista probelor de către partea

apărării, referitor la faptul că pe parcursul urmăririi penale, Timuș S. s-a adresat de mai multe ori atît verbal, cît și în scris ofițerului de urmărire penală Rotari V., precum și mai multor procurori cu diferite cereri, prin care a solicitat audierea martorilor oculari la incident, însă toate aceste cereri au rămas fără examinare.

De asemenea, se menționează că au fost lezate drepturile inculpatului pe parcursul urmăririi penale, cît și în instanța de judecată, deoarece ultimul a solicitat ca rechizitoriul să-i fie adus la cunoștință în limba rusă pe care o posedă și numai după 7 ședințe de judecată, la data de 17.05.2016, la insistența inculpatului și a apărătorului acestuia, de către acuzatorul de stat i-a fost înmînat rechizitoriul în limba rusă.

Instanța de apel incorect a apreciat critic și argumentul apărării referitor la faptul *„competenței și obiectivității examinării de către organele de drept a cererii depuse de către cet. Timuș S. din 08.06.2015, în care a solicitat atragerea la răspunderea penală a cet. Șalaru C. și Cuptov I., care fiind în stare de ebrietate l-au agresat și bătut la 06.06.2015.”*

Mai mult ca atît, se relevă că, de către ambele instanțe s-a ignorat că conflictul dintre Timuș S. și Șalaru C. a avut loc în ograda particulară din str. Romană 30/1, în care locuiește inculpatul cu familia sa și nu în ograda comună, cum se menționează în rechizitoriu și în hotărîrile ambelor instanțe, iar partea vătămată Șalaru C. și martorul Cuptov I. locuiesc de fapt în ograda vecină din str. A. Botezatu 11.

Recurenții consideră că ambele instanțe au adoptat hotărîri eronate bazate doar pe declarațiile date la urmărirea penală și în instanța de judecată de către partea vătămată și martorul acuzării Cuptov I., persoane care nemijlocit au inițiat și au participat la conflict, fără a fi examinate în ansamblu toate probele. În opinia recurenților, cauza penală dată a fost examinată unilateral, fiind omis faptul că nevinovăția inculpatului se demonstrează inclusiv și prin declarațiile martorului Dunaf I.

Totodată, recurenții consideră că, chiar dacă instanța de apel a reținut că au fost dobîndite suficiente probe ce confirmă vinovăția inculpatului, totuși aceasta urma să aplice prevederile Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29.07.2016 și să dispună încetarea procesului penal.

În drept, recurenții își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa vizavi de recursul depus de avocatul Scutelnic V. și inculpatul Timuș S. menționînd că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece argumentele recurenților expuse în cerere sunt vădit neîntemeiate.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar comun declarat de inculpat și avocatul acestuia, în baza materialelor din dosar și raportat la criticele recurenților, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru considerentele ce urmează.

Soluția de inadmisibilitate a recursului depus de recurenți se întemeiază, *în drept*, pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța

examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent. Prin urmare, recursul este declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, atunci cînd titularul acestuia invocă în cerere temeiuri care în mod evident nu sunt subsecvente circumstanțelor cauzei, sau cînd argumentele formulate de recurent sunt nefondate.

La caz, reieșind din criticele expuse de recurenți se constată că, în esență, aceștia contestă decizia instanței de apel deoarece la judecarea cauzei s-a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția pronunțată și în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii stipulate de legea penală în art. 152 alin. (1).

Verificînd actele cauzei, în raport cu alegerile punctate în cererea de recurs, Colegiul penal menționează că acestea sunt neîntemeiate și invocate în mod repetat, iar în contextul ce urmează instanța va evidenția raționamentele care au stat la baza concluziei date.

Într-un prim aspect, urmează a se consemna că, instanța găsește vădit nefondată revendicarea recurenților în partea ce ține de pretinsa încălcare admisă de instanța de apel, prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cu privire la admiterea unei erori grave de fapt care a afectat soluția și în acest sens se reiterează că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decît cea pe care materialul probator o susține. În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs la etapa judecării cauzei în apel.

Totodată, urmează a fi respinse și argumentele titularilor dreptului de recurs precum că la baza condamnării lui Timuș S. pe art. 152 alin. (1) Cod penal, au fost puse în exclusivitate declarațiile părții vătămate și a nepotului acestuia Cuptov I., or afirmațiile date nu sunt veridice și contravin actelor cauzei, întrucît potrivit sentinței și deciziei instanței de apel se constată că la baza condamnării inculpatului au fost puse următoarele probe, verificate în cadrul ședințelor de judecată:

- *declarațiile părții vătămate Șalaru C.;*
- *declarațiile martorilor: Cuptov O., Cuptov I., Dunaf I., Brăilean M., Iliășevici M.;*
- *plîngerea părții vătămate Șalaru C.;*
- *raportul de constatare medico-legală nr. 1324D din 11 iunie 2015;*
- *raportul de expertiză medico-legală nr. 1429/D din 22 iunie 2015;*
- *procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată și inculpat din 17 iulie 2015;*

- procesul-verbal de confruntare dintre martorul Iliășevici M. și Timuș S. din 17 iulie 2015.

Prin urmare, opozabil celor susținute de recurenți, Colegiul penal specifică că, judecând cauza, instanțele de fond au examinat-o sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de condamnare, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată acestuia în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Deci, nu putem vorbi despre o examinare unilaterală a probatoriului administrat în această cauză, odată ce instanțele respectând procedura și cercetând toate probele *per ansamblu*, atât cele din partea acuzării, cât și cele ale apărării, au ajuns la conchiderea că, Timuș S. urmează a fi condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal.

În aceeași ordine de idei, se relevă că, în partea ce ține de aprecierea eronată de către instanțe a declarațiilor date de martorii audiați la solicitarea părții apărării, și anume a lui Caminscaia L., Nironca V. și Timuș Sv., justificat s-a statuat că aceștia nu au văzut nemijlocit conflictul dintre inculpat și partea vătămată și nu cunosc cine și cui i-a aplicat lovituri, mai mult că în declarațiile date de martorii nominalizați există numeroase contradicții, în spusele lor nu se respectă succesiunea desfășurării evenimentelor și ele nu se confirmă prin celelalte probe din dosar, anume din atare considerente instanțele au apreciat critic cele relatate de martori.

Într-un alt aspect, este necesar de a consemna că, din contextul cererii de recurs se reține că recurenții fac trimitere în mare parte la conținutul mijloacelor de probă și modul de apreciere a acestora de către instanțele de fond, însă aceste critici nu vor fi analizate și verificate de instanța de recurs avînd în vedere că chestiunea de apreciere a probelor nu constituie în sine o eroare de drept, care ar duce la casare a unei hotărîri judecătorești și nici nu poate fi invocată la această etapă a procedurilor. Mai mult că, circumstanțele de fapt ale acestei cauze au fost minuțios analizate atât în sentință, cât și în decizia instanței de apel, iar reluarea argumentelor punctate de instanțe nu este necesară, fiind susținute integral de Colegiul penal.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune achitarea inculpatului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, după cum susține partea apărării.

În continuare, referitor la alegația ce ține de faptul că, în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, Colegiul explică recurenților că, prin sintagma de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea unei persoane, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (*persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea*), pe cînd în cauza deferită judecății o atare eroare nu a fost admisă de instanța de

apel, iar starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța nominalizată, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate și expuse în cuprinsul hotărârii atacate.

Instanța de recurs reiterează că, în speță, reieșind din acțiunile inculpatului raportate la probele acumulate, se dovedește în afara oricărui dubiu rezonabil comiterea de către acesta a infracțiunii de vătămare intenționată medie a integrității corporale și a sănătății, săvârșită în circumstanțele descrise în actul de sesizare a instanței în privința părții vătămate Șalaru C.

Cu privire la celelalte capete de cerere ale părții apărării, și anume că la etapa urmăririi penale au fost admise careva încălcări de procedură de către organul de urmărire penală, care nu au fost luate în considerație de către instanțele de fond, nu pot fi reținute, or instanța de recurs constată că recurenții au primit un răspuns deja argumentat vizavi de aceste alegații la etapa judecării apelului, respectiv reluarea aceluiași argumente nu se mai impune, o dată ce Colegiul le susține integral.

În viziunea instanței de recurs, o altă critică nefondată formulată de partea apărării se referă și la faptul că, inculpatul a primit peste 7 ședințe de judecată copia rechizitoriului în limba rusă, pe care o posedă. Or, din actele cauzei se constată altceva, și anume că la ședința preliminară din data de 13.04.2016, când s-a constatat că inculpatul nu a primit rechizitoriu în limba rusă, instanța a anunțat întreruperea ședinței pînă la data de 10.05.2016, pentru înlăturarea acestei omisiuni a procurorului. După care, la ședința din 10.05.2017, procurorul i-a comunicat instanței că traducerea nu a fost încă efectuată, iarăși fiind anunțată întrerupere pînă la data de 17.05.2017, iar la ședința respectivă inculpatul a primit copia tradusă a rechizitoriului. Deci, în fond, părții i-a fost totuși înmînată copia rechizitoriului în limba pe care acesta o posedă, fiind respectată procedura.

Subsidiar, Colegiul mai expune că, corect instanța de apel nu a aplicat amnistia față de inculpat, dat fiind că ultimul nu a respectat exigențele prescrise de lege în acest sens, adică nu a recunoscut vina și nu a recuperat prejudiciul cauzat părții vătămate, or, din actele cauzei se conchide că pe tot parcursul procesului penal inculpatul a menținut o poziție constantă de nerecunoaștere a vinovăției, solicitînd achitarea sa, ceea ce a dus la neaplicarea actului amnistiei în privința sa.

Mai mult, în contextul dat se impune și mențiunea că, criticile formulate de recurenți în recursul ordinar declarat, au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de fond și cea de apel și, căroră instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în hotărârile adoptate de acestea, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, careva temeieri de casare a acesteia, nu s-au stabilit.

Pe cale de consecință, Colegiul consideră relevant de a reaminti recurenților că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene, s-a statuat că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (*a se vedea în acest sens*

cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. În opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (*a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010*).

Respectiv, având în vedere cele expuse, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, după cum afirmă recurenții, ci dimpotrivă în cauză există o concordanță deplină între situația de fapt și de drept stabilită de instanțe și materialele dosarului deferit judecării.

Pentru aceste motive, Colegiul penal reiterează că la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, neexistând vreun temei pentru admiterea recursului în sensul declarat de avocatul Scutelnic V. și inculpatul Timuș S.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Scutelnic Valeriu și inculpatul Timuș Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016 în cauza penală privindu-l pe Timuș Sergiu Grigore, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 iunie 2017.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru